

Arrest

nr. 285 773 van 7 maart 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DE LIEN
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 12 oktober 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 september 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 oktober 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 30 november 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 9 december 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 maart 2022 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, als ascendent van een meerderjarige Belg die gebruik maakte van het Europees recht op vrij verkeer.

Op 7 september 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris inzake deze aanvraag een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Het betreft de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 13 september 2022 en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Betrokkene vroeg gezinshereniging aan op 10/03/2022 in functie van haar Belgische zoon, de genaamde A.-M. (...), M. (...) (RR xxx) BELG, in toepassing van artikel 40 bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: ‘de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn (...)’

De ascendent van een Belg kan slechts gezinshereniging aanvragen in toepassing van artikel 40 bis of artikel 47 van de wet van 15.12.1980 indien de Belg gebruikt heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie.

De referentiepersoon doet dus een beroep op artikel 21 VWEU en richtlijn 2004/38/EG of het recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie, maar legt hiervoor geen afdoende bewijzen voor.

Gelet dat artikel 21 VWEU bepaalt dat ‘iedere burger van de Unie heeft het recht vrij op het grondgebied van de lidstaten te reizen en te verblijven, onder voorbehoud van de beperkingen en voorwaarden die bij de Verdragen en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld’.

Gelet dat het Europese Hof van Justitie in zijn arrest van 12 maart 2014 in de zaak O.B. stelt dat ‘Wanneer er in geval van een daadwerkelijk verblijf van een burger van de Unie in het gastland krachtens en onder eerbiediging van artikel 7, leden 1 en 2, van richtlijn 2004/38, aldaar een gezinsleven is opgebouwd of bestendigd, vereist de nuttige werking van de rechten die de betrokken burger van de Unie aan artikel 21, lid 1, VWEU ontleent, dat het gezinsleven dat deze burger in het gastland heeft geleid, kan worden voortgezet bij diens terugkeer in de lidstaat van zijn nationaliteit, middels de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht aan het betrokken familielid dat derdelander is. Zonder een dergelijk afgeleid verblijfsrecht zou deze burger van de Unie er immers van worden weerhouden de lidstaat van zijn nationaliteit te verlaten om zijn recht uit te oefenen om krachtens artikel 21, lid 1, VWEU in een andere lidstaat te verblijven, omdat hij niet de zekerheid heeft dat hij in zijn lidstaat van oorsprong een gezinsleven met zijn naaste verwanten dat hij in het gastland heeft opgebouwd of bestendigd, kan voortzetten (zie in die zin arresten Eind, punten 35 en 36, en lida, punt 70).

Uit dit arrest volgt dat de Belgische onderdaan enerzijds dient aan te tonen dat hij in een andere lidstaat verbleef krachtens en volgens de bepalingen van richtlijn 2004/38/EG inzake een verblijfsrecht van meer dan drie maanden (in de hoedanigheid van werknemer, zelfstandige, student of beschikker voldoende bestaansmiddelen), en anderzijds dient hij aan te tonen in die andere lidstaat met het derdelands gezinslid een gezinsleven te hebben opgebouwd of bestendigd.

Er worden bij de aanvraag onvoldoende bewijzen aangebracht dat de referentiepersoon enerzijds gedurende meer dan 3 maanden in een andere lidstaat heeft verbleven en anderzijds dat betrokkene in die andere lidstaat met zijn zoon aldaar een gezinsleven heeft bestendigd.

De volgende zaken zijn alvast in het dossier terug te vinden:

- *De referentiepersoon staat in het rijksregister afgevoerd naar het buitenland dd. 01/10/2019 en staat terug ingeschreven te Dilbeek op 03/03/2022.*
- *Er worden bij de aanvraag loonfiches voorgelegd van de referentiepersoon voor de periode juli 2021 tot en met februari 2022 van de firma A. M. (...) SR. Na opzoeking in het KBO blijkt dat het een huisartsenpraktijk van de referentiepersoon zelf betreft waarvan hij sedert 11/08/2020 zaakvoerder is. Hiermee wordt dus reeds aangetoond dat de referentiepersoon tijdens de periode juli 2021 tot februari 2022 opnieuw reeds in België verbleef.*
- *Betrokkene legt een paspoort voor met een visum -D afgeleverd door Duitsland en geldig van 15/11/2021 tot 16/12/2021. Hierop staat te lezen dat het een visum gezinshereniging betreft met vrijstelling met Belgische volwassen zoon. Hij is op 17/11/2021 Schengen binnengekomen via Dusseldorf. Op 10/03/2022 doet betrokkene een aanvraag gezinshereniging met zijn zoon in België.*

- Betrokkene legt een verblijfskaart voor van Duitsland, afgeleverd op 13/01/2022 en geldig tot 12/01/2027, bekomen in toepassing van artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG als EU-familielid.

Uit de voorgelegde documenten en uit de historiek van de dossiers van betrokkene en de referentiepersoon kan enkel afgeleid worden dat betrokkene mogelijks effectief in Duitsland heeft verbleven van 17/11/2021 (binnenkomst Duitsland) tot 10/03/2022 (aanvraag gezinshereniging in België). Dit kan echter geen samenwonen geweest zijn met de referentiepersoon want in deze periode was hij aan het werk in zijn huisartsenpraktijk, aangetoond via de voorgelegde loonfiches. Bovendien is het niet duidelijk in welke hoedanigheid en voor hoelang de referentiepersoon zich zou hebben gevestigd in Duitsland.

Op de bijlage 19 ter staat vermeld dat betrokkenen een document zou hebben voorgelegd met betrekking tot de gezinssamenstelling van de referentiepersoon in Duitsland, maar dat blijkt een vergissing te zijn van de gemeente. Dergelijk bewijsstuk is niet toegevoegd bij de aanvraag.

Afsluitend kan gesteld worden dat het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon niet is aangetoond. Betrokkene kan zich bijgevolg niet beroepen op artikel 40 bis van de wet van 15.12.1980. De bijlage 19 ter is onrechtmatig aan betrokkene afgeleverd en dient te worden ingetrokken, alsook de bijlage 15 die op 05/09/2022 door de gemeente is afgeleverd. Betrokkene heeft geen recht op inschrijving. (...)"

2. Over de rechtspleging

De verzoeker heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

“1.

De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij/zij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij/zij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

2.

Gedaagde meent te kunnen twijfelen aan het feit dat de referentiepersoon gebruik heeft gemaakt van zijn vrij verkeer en dat bijgevolg zijn familieleden geen beroep kunnen doen op art. 40bis van de Vreemdelingenwet.

Men stelt dat de referentiepersoon niet kan aantonen als hij als begunstigde van richtlijn 2004/38 heeft verbleven in Duitsland.

Zij stelt zelf dat:

- *De referentiepersoon werd afgevoerd naar het buitenland op 01.10.2019 en terug werd ingeschreven in Dilbeek op 03.03.2022.*
- *Verzoeker een paspoort voorlegt met visum D afgeleverd door Duitsland en geldig van 15.11.2021 tot 16.12.2021 met vrijstelling met Belgische volwassen zoon. Verder valt te lezen dat hij op 17.11.2021 Schengen binnenkwam via Dusseldorf.*
- *Verzoeker een verblijfskaart voorlegt van Duitsland afgeleverd op 13.01.2022 en geldig tot 12.01.2027.*

Verder stelt zij dat er loonfiches worden voorgelegd van de referentiepersoon voor de periode juli 2021 tot en met februari 2022 van de firma A. M. (...) SR. Opzoeking in het KBO doet gedaagde besluiten dat de referentiepersoon zaakvoerder is van dit bedrijf. Hieruit leidt zij af dat de referentiepersoon in België werkzaam was en verder nog dat deze dan in België zou verblijven.....

Dat deze redenering wel heel erg simplistisch is en totaal niet kan worden bewezen door de stukken die gedaagde heeft geraadpleegd, integendeel.

De vennootschap van de referentiepersoon is immers een zogenoemde managementvennootschap waarbij de vennootschap rechtsreeks factureert aan de instelling waar de referentiepersoon als arts werkt en waarbij deze vennootschap vervolgens een loon uitbetaalt.

Hoe gedaagde hieruit kan afleiden dat de referentiepersoon werkzaam zou zijn als huisarts is dus een compleet vraagteken.

De referentiepersoon is overigens helemaal geen huisarts maar een spoedarts (hetgeen overigens onder dezelfde Nacebal codes wordt vermeld) welke werkzaam is geweest in de regio Aarlen en Brussel welke overigens maar op een afstand van een uur van zijn woning in Duitsland lag. Er is zeker geen onredelijke inspanning nodig om van de woning in Duitsland tot de werkplaats te rijden zeker niet in de wetenschap dat de referentiepersoon een bijzonder uurrooster had waarbij hij soms twee dagen in het ziekenhuis verbleef en dan drie dagen thuis was. De referentiepersoon had immers nood aan rust welke hij het beste kon vinden in een meer afgelegen gebied.

Bijkomend heeft de echtgenote van de referentiepersoon zowel de Duitse als de Belgische nationaliteit.

Overigens is deze gevolgtrekking zelfs irrelevant. Immers gedaagde weet aan de hand van het rijksregister dat de referentiepersoon niet gedomicilieerd was in het Rijk. Wanneer gedaagde meent dat dit niet zo was dient zij hiervan toch enig bewijs voor te brengen. In casu ligt alleen voor dat de referentiepersoon zaakvoerder is van een managementvennootschap waaruit gedaagde dan conclusies trekt die er eenvoudigweg niet zijn.

In dezelfde redenering kan gedaagde dan waarschijnlijk ook stellen dat elke zaakvoerder van in België gevestigde vennootschappen in België resideert wat complete onzin is.

Wanneer gedaagde stelt dat verzoeker "mogelijks" in Duitsland heeft verbleven in de periode 17.11.2021 tot en met 10.03.2022 slaat zij opnieuw de bal mis. Met andere woorden gedaagde twijfelt zelfs aan de door verzoeker bezorgde verblijfskaarten afgeleverd in Duitsland. Met het woord mogelijks bedoelt zij dan wellicht dat het gaat om valse kaarten dan wel impliceert dat de Duitse staat verblijfskaarten aflevert aan niet in Duitsland residerende vreemdelingen en dus in strijd met richtlijn 2004/38 zomaar verblijfsrecht toekent zonder meer. Zulks een redenering is gewoon absurd en getuigt van een onwaarschijnlijke onzorgvuldigheid om misschien net niet te zeggen te kwader trouw.

Wanneer gedaagde enigszins zou kunnen twijfelen hoe de situatie in elkaar zit had zij ofwel de Duitse staat kunnen contacteren of verzoeker zelf. Nogmaals met de gegevens voorhanden was dit zelfs niet nodig.

De motivering van de bestreden beslissing is dan ook kennelijk onredelijk te noemen en maakt ook dat naast een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel er sprake is van een schending van de materiële motivering van de bestreden beslissing. Immers de motieven worden niet geschraagd door een correcte feitenvinding. Elkeen kan immers zien dat verzoeker en de referentiepersoon in Duitsland hebben verbleven en dat verzoeker via gezinshereniging naar Duitsland is gekomen. Dit niet willen zien getuigt alleen maar van onzorgvuldigheid of kwade trouw en is kennelijk onredelijk.

Dat gedaagde daarmee ook art. 40bis schendt daar zij niet aanneemt dat de referentiepersoon zijn vrij verkeer heeft uitgeoefend en de aanvraag dus niet in aanmerking kan worden genomen.

Dat gedaagde bijkomend stelt dat volgens het arrest O.B. verzoeker zou moeten aantonen dat de referentiepersoon met hem heeft samengewoond in Duitsland of het gezinsleven heeft bestendigd.

Echter gedaagde gaat volledig voorbij aan het dictum dat het volgende stelt:

Artikel 21, lid 1, VWEU moet in die zin worden uitgelegd dat in een situatie waarin een burger van de Unie met een derdelander een gezinsleven heeft opgebouwd of bestendigd tijdens een daadwerkelijk verblijf krachtens en onder eerbiediging van de in artikel 7, leden 1 en 2, of artikel 16, leden 1 en 2, van richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG, genoemde voorwaarden, in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, deze richtlijn naar analogie toepassing vindt wanneer die burger van de Unie met het betrokken familielid terugkeert naar zijn lidstaat van oorsprong. Bijgevolg mogen de voorwaarden voor toekenning van een afgeleid verblijfsrecht aan de derdelander die familielid van deze burger van de Unie is, in de lidstaat van oorsprong van die burger in beginsel niet strenger zijn dan die welke in die richtlijn zijn gesteld voor de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht aan een derdelander die familielid is van een burger van de Unie die zijn recht van vrij verkeer en verblijf heeft uitgeoefend door zich te vestigen in een andere lidstaat dan die van zijn nationaliteit

Gedaagde doet de jure net het tegenovergestelde. Zij stelt dat verzoeker moet aantonen dat hij zijn gezinsleven heeft bestendigd in het gastland Duitsland terwijl het arrest de jure zegt dat de voorwaarden niet strenger mogen zijn dan die gelden voor aanvragen gezinshereniging die worden ingediend in het land van herkomst (buiten de EU). De voorwaarde opleggen dat men een gezinsleven heeft bestendigd is dan ook niet meer of minder dan een bijkomende voorwaarde opleggen die niet in de wet noch in de rechtspraak te verantwoorden valt.

Dat gedaagde wederom art. 40bis schendt."

3.2. Beoordeling

3.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

In casu blijkt dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden duidelijk de determinerende motieven, zowel in rechte als in feite, aangeeft op grond waarvan deze beslissing genomen is. In de motieven wordt met name verwezen naar artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet. Er wordt tevens op gewezen dat de referentiepersoon beroep doet op artikel 21 van het VWEU, op de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) of op het recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie. In de bestreden akte worden tevens de feitelijke gronden weergegeven als waarom de referentiepersoon niet heeft aangetoond dat hij voldoet aan de voorwaarden om beroep te kunnen doen op artikel 21 van het VWEU, de Burgerschapsrichtlijn en/of het recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie. Hiertoe verwijst de gemachtigde eerst naar welbepaalde rechtspraak van het Hof van Justitie, waaruit blijkt dat twee voorwaarden verbonden zijn aan het aan artikel 21 van het VWEU ontleende verblijfsrecht: enerzijds moet de referentiepersoon aantonen dat hij in Duitsland verbleef krachtens en volgens de bepalingen van de Burgerschapsrichtlijn inzake een verblijfsrecht van meer dan drie maanden (werknemer, zelfstandige, student, beschikker voldoende bestaansmiddelen), en anderzijds moet worden bewezen dat de referentiepersoon in Duitsland een gezinsleven heeft opgebouwd of bestendigd met de verzoeker. De gemachtigde verduidelijkt dat aan deze cumulatieve voorwaarden niet is voldaan: uit de voorgelegde documenten en uit de historiek van de dossiers van betrokkene en de referentiepersoon kan enkel afgeleid worden dat de verzoeker mogelijks effectief in Duitsland heeft verbleven van 17 november 2021 (binnenkomst Duitsland) tot 10 maart 2022 (aanvraag gezinshereniging in België). De gemachtigde stelt vast dat hieruit echter geen samenwoning blijkt met de referentiepersoon, omdat deze laatste in de desbetreffende periode aan het werk was in zijn huisartsenpraktijk, aangetoond via de voorgelegde loonfiches. De gemachtigde stelt hieromtrent tevens vast dat het niet duidelijk is in welke hoedanigheid en voor hoelang de referentiepersoon zich zou hebben gevestigd in Duitsland.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.2.2. Waar de verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de in de bestreden beslissing opgegeven motieven, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en artikel 20 van het VWEU.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 3 maart 2022 een aanvraag indiende voor een verblijfsrecht in het kader van de gezinshereniging met zijn zoon A.-M., M. (dit is de referentiepersoon), die de Belgische nationaliteit bezit en die voorhoudt voorheen in Duitsland te hebben verbleven.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen”.

Het betreft een omzetting van artikel 2, lid 2, onder d), van de Burgerschapsrichtlijn.

Het past dan ook vooreerst de positie van de verzoeker te bepalen in het kader van de Burgerschapsrichtlijn. De Raad merkt hierbij op dat artikel 3, eerste lid, van de Burgerschapsrichtlijn als volgt luidt:

“Deze richtlijn is van toepassing ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en dienst familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2), die hem begeleiden of zich bij hem voegen.”

Daar waar artikel 3 van de Burgerschapsrichtlijn aangeeft dat deze richtlijn enkel van toepassing is ten aanzien van een burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit - waarbij het derdelands familielid voor de toepassing van de bepalingen van deze richtlijn dus afhankelijk is van de toepassing hiervan op de referentiepersoon daar de richtlijn geen autonome rechten verleent aan derdelanders (zie HvJ 8 november 2012, C-40/11, *Iida*, punt 66 en HvJ 8 mei 2013, C-87/12, *Ymeraga en Ymeraga-Tafarshiku*, punt 34) - dient te worden vastgesteld dat de referentiepersoon in het voorliggende geschil een Belgische onderdaan is die zich op het Belgische grondgebied bevindt. Aldus betreft de situatie van de referentiepersoon niet een bij artikel 3, lid 1, van de Burgerschapsrichtlijn voorziene situatie.

Het Europees Hof van Justitie heeft in dit kader ook reeds klaar en duidelijk gesteld dat *“uit een letterlijke, een systematische en een teleologische uitlegging van richtlijn 2004/38/EG blijkt dat daarop geen afgeleid verblijfsrecht voor derdelanders die familielid zijn van een burger van de Unie, in de lidstaat waarvan de burger de nationaliteit heeft, kan worden gefundeerd”* (HvJ 12 maart 2014, C-456/12, *O.B. t. Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel*, punt 37).

Hieruit volgt dat de verzoeker zich niet kan baseren op artikel 40bis van de Vreemdelingenwet – dat een omzetting vormt van de Burgerschapsrichtlijn en dat richtlijnconform dient te worden geïnterpreteerd – om enig verblijfsrecht in zijn hoofde te kunnen doen vaststellen. Immers heeft het Hof van Justitie duidelijk aangegeven dat voormelde richtlijn niet voor dergelijke doeleinden kan worden aangewend.

Artikel 40ter, §1, van de Vreemdelingenwet bepaalt evenwel als volgt:

“De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie”.

Hoewel de situatie van de verzoeker – waar hij gezinshereniging beoogt met een burger van de Unie, die verblijft in dezelfde lidstaat als deze waarvan hij de nationaliteit bezit – aldus niet onder het secundaire Europese recht kan ressorteren, werd in de bestreden beslissing dan ook terecht getoetst of de verzoeker een afgeleid recht kon verwerven op basis van artikel 21 van het VWEU. Als staatsburger van een lidstaat heeft de referentiepersoon immers de status van burger van de Unie volgens artikel 20, lid 1, van het VWEU, zodat hij zich, ook ten opzichte van de Belgische autoriteiten, kan beroepen op de bij die status horende rechten, met name op het recht om vrij te reizen en te verblijven op het grondgebied van de lidstaten, zoals verleend door artikel 21 van het VWEU (zie o.m. HvJ 10 juli 2008,

C-33/07, *Jipa*; HvJ 5 mei 2011, C-434-09, *McCarty*). Afgeleid uit deze bekommernis om het effectieve genot van de voornaamste rechten verbonden aan het burgerschap van de Unie te garanderen, kunnen aldus de artikelen 20 en 21 van het VWEU zich ertegen verzetten dat een familielid die een derdelander is, een afgeleid verblijfsrecht wordt geweigerd door de lidstaat waarvan de referentiepersoon tevens de nationaliteit bezit. Hierbij dient te worden opgemerkt dat, van zodra vaststaat dat de artikelen 20 en 21 van het VWEU de lidstaten ertoe nopen een afgeleid verblijfsrecht te voorzien voor een familielid van een burger van de Unie, waarbij deze laatste verblijft in de lidstaat waarvan hij de nationaliteit bezit, de voorwaarden voor dergelijk afgeleid verblijfsrecht in beginsel niet strenger mogen zijn dan die welke de Burgerschapsrichtlijn verbindt aan de toekenning van een dergelijk verblijfsrecht aan een derdelander die familielid is van een burger van de Unie die zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend door zich in een andere lidstaat dan die van zijn nationaliteit te vestigen. Wanneer aldus vaststaat dat een afgeleid verblijfsrecht zich in voormelde situatie opdringt, zullen de voorwaarden voor dit verblijfsrecht – hoewel dit recht zijn grondslag niet rechtstreeks vindt in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet – inhoudelijk op een minstens gelijkwaardige wijze moeten worden beoordeeld als deze voorzien in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

Gelet op bovenstaande dient *in casu* aldus vooreerst te worden nagegaan of de verzoeker heeft aangetoond zich te bevinden in een situatie waarvan het Europees Hof van Justitie heeft aangegeven dat de artikelen 20 en 21 van het VWEU de Belgische overheid ertoe verplichten in een afgeleid verblijfsrecht voor de verzoeker te voorzien. In dit verband kan op pertinente wijze worden verwezen naar de arresten *O.B., Eind en Iida* van het Hof van Justitie (HvJ 11 december 2007, C-291/05, *Eind*; HvJ 8 november 2012, C-40/11, *Iida*; HvJ 12 maart 2014, C-456/12, *O.B. t. Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel*), waarin de kriteriën werden uiteengezet omtrent de situaties waarbinnen de voornaamste rechten verbonden aan het Europees burgerschap de lidstaten ertoe nopen een afgeleid verblijfsrecht te verschaffen aan derdelanders-familieleden van een burger van de Unie, die verbleven heeft in een andere lidstaat dan de zijne, doch thans opnieuw verblijft in dezelfde lidstaat als deze waarvan hij de nationaliteit bezit, zoals *in casu*.

In het arrest van het Hof van Justitie, *O. en B.*, van 12 maart 2014 (C-456/12) stelt het Hof van Justitie onder meer het volgende vast:

“51. Een belemmering als die waarop in punt 47 van het onderhavige arrest is gewezen, zal zich slechts voordoen wanneer het verblijf van de burger van de Unie in het gastland van dien aard is geweest dat hij in staat is gesteld in die lidstaat een gezinsleven op te bouwen of te bestendigen. Bijgevolg vereist artikel 21, lid 1, VWEU niet dat elk verblijf van een burger van de Unie in het gastland waarbij hij wordt begeleid door een familielid dat derdelander is, noodzakelijkerwijs impliceert dat op het tijdstip van de terugkeer van die burger naar de lidstaat van zijn nationaliteit in die lidstaat aan dat familielid een afgeleid verblijfsrecht wordt toegekend.

52. In dit verband moet worden vastgesteld dat een burger van de Unie die de hem bij artikel 6, lid 1, van richtlijn 2004/38 verleende rechten uitoefent, niet de bedoeling heeft zich op zodanige wijze in het gastland te vestigen dat dit gunstig zou zijn voor het opbouwen of bestendigen van een gezinsleven in dat land. Bijgevolg weerhoudt de weigering om bij de terugkeer van de burger van de Unie naar zijn lidstaat van oorsprong een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen aan diens familieleden die derdelander zijn, een dergelijke burger er niet van om de rechten die hij aan dat artikel 6 ontleent, uit te oefenen.

53. Een belemmering als die waarop in punt 47 van het onderhavige arrest is gewezen, dreigt zich daarentegen wel voor te doen, wanneer de burger van de Unie de rechten beoogt uit te oefenen die hij aan artikel 7, lid 1, van richtlijn 2004/38 ontleent. Een verblijf in het gastland krachtens en onder eerbiediging van de voorwaarden van artikel 7, lid 1, van die richtlijn getuigt immers in beginsel van een vestiging – en dus van een daadwerkelijk verblijf – van de burger van de Unie in dat gastland en kan hand in hand gaan met het opbouwen of bestendigen van een gezinsleven in dat gastland.

54. Wanneer er in geval van een daadwerkelijk verblijf van een burger van de Unie in het gastland krachtens en onder eerbiediging van artikel 7, leden 1 en 2, van richtlijn 2004/38, aldaar een gezinsleven is opgebouwd of bestendigd, vereist de nuttige werking van de rechten die de betrokken burger van de Unie aan artikel 21, lid 1, VWEU ontleent, dat het gezinsleven dat deze burger in het gastland heeft geleid, kan worden voortgezet bij diens terugkeer in de lidstaat van zijn nationaliteit, middels de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht aan het betrokken familielid dat derdelander is. Zonder een dergelijk afgeleid verblijfsrecht zou deze burger van de Unie er immers van worden weerhouden de lidstaat van zijn nationaliteit te verlaten om zijn recht uit te oefenen om krachtens artikel

21, lid 1, VWEU in een andere lidstaat te verblijven, omdat hij niet de zekerheid heeft dat hij in zijn lidstaat van oorsprong een gezinsleven met zijn naaste verwanten dat hij in het gastland heeft opgebouwd of bestendig, kan voortzetten (zie in die zin arresten Eind, punten 35 en 36, en lida, punt 70).

55. A fortiori vereist de nuttige werking van artikel 21, lid 1, VWEU dat de burger van de Unie bij zijn terugkeer in de lidstaat van zijn nationaliteit het gezinsleven kan voortzetten dat hij in het gastland leidde, indien deze burger en het betrokken familielid dat derdelander is, in dat gastland een duurzaam verblijfsrecht hebben verworven krachtens artikel 16, lid 1 respectievelijk lid 2, van richtlijn 2004/38.

56. Het is dus het daadwerkelijke verblijf van de burger van de Unie en het familielid dat derdelander is, in het gastland, krachtens en onder eerbiediging van de voorwaarden genoemd in lid 1 respectievelijk lid 2 van artikel 7 of van artikel 16 van richtlijn 2004/38, dat bij terugkeer van deze burger van de Unie in de lidstaat van zijn nationaliteit aan de derdelander met wie die burger van de Unie een gezinsleven in het gastland heeft geleid, een afgeleid verblijfsrecht op basis van artikel 21, lid 1, VWEU doet ontstaan.
(...)

61. Gelet op het voorgaande dient op de eerste, de tweede en de derde vraag te worden geantwoord dat artikel 21, lid 1, VWEU in die zin moet worden uitgelegd dat in een situatie waarin een burger van de Unie met een derdelander een gezinsleven heeft opgebouwd of bestendig tijdens een daadwerkelijk verblijf krachtens en onder eerbiediging van de in artikel 7, leden 1 en 2, of artikel 16, leden 1 en 2, van richtlijn 2004/38 genoemde voorwaarden, in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, deze richtlijn naar analogie toepassing vindt wanneer die burger van de Unie met het betrokken familielid terugkeert naar zijn lidstaat van oorsprong. Bijgevolg mogen de voorwaarden voor toekenning van een afgeleid verblijfsrecht aan de derdelander die familielid van deze burger van de Unie is, in de lidstaat van oorsprong van die burger in beginsel niet strenger zijn dan die welke in die richtlijn zijn gesteld voor de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht aan een derdelander die familielid is van een burger van de Unie die zijn recht van vrij verkeer en verblijf heeft uitgeoefend door zich te vestigen in een andere lidstaat dan die van zijn nationaliteit."

Deze uitlegging wordt bevestigd in het arrest *Altiner en Ravn*:

"26. In dit verband zij meteen eraan herinnerd dat het Hof reeds heeft geoordeeld dat wanneer een burger van de Unie een gezinsleven heeft opgebouwd of bestendig tijdens een daadwerkelijk verblijf krachtens en onder eerbiediging van artikel 7, leden 1 en 2, van richtlijn 2004/38, in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, de nuttige werking van de rechten die de betrokken burger van de Unie aan artikel 21, lid 1, VWEU ontleent, vereist dat het gezinsleven dat deze burger in het gastland heeft geleid, kan worden voortgezet bij diens terugkeer in de lidstaat van zijn nationaliteit, middels de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht aan het betrokken familielid dat derdelander is. Zonder een dergelijk afgeleid verblijfsrecht zou de betrokken burger van de Unie immers ervan worden weerhouden de lidstaat van zijn nationaliteit te verlaten om zijn recht uit te oefenen om krachtens artikel 21, lid 1, VWEU in een andere lidstaat te verblijven, omdat hij niet de zekerheid heeft dat hij in zijn lidstaat van oorsprong een gezinsleven met zijn naaste verwanten dat hij in het gastland heeft opgebouwd of bestendig, kan voortzetten (arresten van 12 maart 2014, O. en B., C-456/12, EU:C:2014:135, punt 54, en 5 juni 2018, *Coman e.a.*, C-673/16, EU:C:2018:385, punt 24).

27. Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Hof dat de voorwaarden waaronder bij de terugkeer van een burger van de Unie naar de lidstaat waarvan hij de nationaliteit bezit, krachtens artikel 21, lid 1, VWEU een afgeleid verblijfsrecht toekomt aan een derdelander die familielid is van die burger van de Unie en bij wie die burger in het gastland louter in zijn hoedanigheid van burger van de Unie heeft verbleven, in beginsel niet strenger mogen zijn dan die welke richtlijn 2004/38 verbindt aan de toekenning van een dergelijk verblijfsrecht aan een derdelander die familielid is van een burger van de Unie die zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend door zich in een andere lidstaat dan die van zijn nationaliteit te vestigen. Hoewel richtlijn 2004/38 niet een dergelijk geval van terugkeer betreft, dient zij naar analogie te worden toegepast wat de voorwaarden betreft van het verblijf van de burger van de Unie in een andere lidstaat dan die van zijn nationaliteit, daar het in beide gevallen de burger van de Unie is die de referentiepersoon is voor de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht aan een derdelander die familielid van deze burger van de Unie is (arrest van 12 maart 2014, O. en B., C-456/12, EU:C:2014:135, punt 50).

28. Er zij aan herinnerd dat het afgeleide verblijfsrecht dat krachtens artikel 7, lid 2, van richtlijn 2004/38 wordt toegekend aan de familieleden van een burger van de Unie die zich gevestigd heeft op het grondgebied van een andere lidstaat dan die van zijn nationaliteit, niet afhankelijk is van de voorwaarde dat die familieleden op het grondgebied van deze lidstaat binnenkomen binnen een bepaalde termijn na de binnenkomst van die burger van de Unie.

29. Volgens die bepaling wordt in een dergelijke situatie immers een afgeleid verblijfsrecht toegekend aan familieleden van een burger van de Unie, niet enkel wanneer zij deze burger „begeleiden” in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, maar eveneens wanneer zij zich bij hem „voegen” in die lidstaat.

30. Overigens zij eraan herinnerd dat het eventuele verblijfsrecht van een derdelander in een lidstaat van de Unie is afgeleid uit de uitoefening van het recht van vrij verkeer door een burger van de Unie (zie in die zin arrest van 12 maart 2014, O. en B., C-456/12, EU:C:2014:135, punt 36 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

31. Aangezien de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht krachtens artikel 21, lid 1, VWEU ertoe strekt de betrokken burger van de Unie in staat te stellen het gezinsleven dat hij in het gastland heeft opgebouwd of bestendigd met zijn familielid dat derdelander is, voort te zetten in de lidstaat waarvan hij de nationaliteit bezit, hebben de bevoegde autoriteiten van de lidstaat waarvan de burger van de Unie de nationaliteit bezit het recht om, alvorens een dergelijk verblijfsrecht toe te kennen, te controleren of dat gezinsleven van de burger van de Unie en de derdelander die lid is van zijn familie, niet was onderbroken voordat de derdelander is binnengekomen in de lidstaat waarvan de betrokken burger van de Unie de nationaliteit bezit.

32. In het kader van dit onderzoek kan de betreffende lidstaat rekening houden met het feit dat de derdelander die familielid is van een onderdaan van deze lidstaat, is binnengekomen op zijn grondgebied lang nadat die onderdaan was teruggekeerd naar dat grondgebied.

33. Het kan evenwel niet worden uitgesloten dat het gezinsleven van een burger van de Unie en een familielid dat derdelander is – dat is opgebouwd of bestendigd tijdens hun verblijf in het gastland krachtens en onder eerbiediging van het Unierecht – wordt voortgezet, hoewel deze burger terugkeert naar de lidstaat van zijn nationaliteit zonder het betrokken familielid, dat met name om redenen die verband houden met zijn persoonlijke situatie, beroep of opleiding ertoe gehouden is zijn binnenkomst in de lidstaat van herkomst van de betrokken burger van de Unie uit te stellen.

34. Derhalve is het feit dat het verzoek om toekenning van een verblijfsrecht geen „natuurlijk vervolg” is op de terugkeer van de burger van de Unie een relevante factor die, zonder dat hij op zichzelf beslissend is, ertoe kan leiden dat het land van herkomst van de betrokken burger van de Unie in het kader van een algemene beoordeling vaststelt dat er geen verband bestaat tussen dat verzoek en de voorafgaande uitoefening van het recht van vrij verkeer door die burger van de Unie en, bijgevolg, weigert een dergelijk verblijfsrecht toe te kennen.” (HvJ 27 juni 2018, C-230/17, Altiner en Ravn).

Om binnen het toepassingsgebied te vallen van artikel 40ter, §1, van de Vreemdelingenwet, en om in dit kader in België als familielid-derdelander van een Belg in aanmerking te kunnen komen voor een afgeleid verblijfsrecht op basis van artikel 21, lid 1, van het VWEU, dient er aldus aan twee afzonderlijke, doch cumulatieve voorwaarden te zijn voldaan:

(1) enerzijds moet de Belg in een andere EU-lidstaat (het gastland) een verblijf hebben gekend in de zin van artikel 7, lid 1, of artikel 16, lid 1, van de Burgerschapsrichtlijn (dit is een verblijf van meer dan drie maanden als werknemer/werkzoekende/zelfstandige, als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, of als student dan wel een ononderbroken verblijf van vijf jaar op het grondgebied van een andere lidstaat in het kader van een duurzaam verblijfsrecht);

En:

(2) anderzijds moeten de Belg en het betrokken familielid tijdens hun gezamenlijk verblijf in het gastland een gezinsleven hebben opgebouwd of bestendigd derwijze dat dit familielid voorafgaand aan de terugkeer naar België in het gastland een afgeleid verblijfsrecht kon laten gelden krachtens en onder eerbiediging van de in artikel 7, lid 2, of artikel 16, lid 2, van voornoemde richtlijn genoemde voorwaarden.

3.2.3. In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“Er worden bij de aanvraag onvoldoende bewijzen aangebracht dat de referentiepersoon enerzijds gedurende meer dan 3 maanden in een andere lidstaat heeft verbleven en anderzijds dat betrokkene in die andere lidstaat met haar zoon aldaar een gezinsleven heeft bestendigd.

De volgende zaken zijn alvast in het dossier terug te vinden:

- *De referentiepersoon staat in het rijksregister afgevoerd naar het buitenland dd. 01/10/2019 en staat terug ingeschreven te Dilbeek op 03/03/2022.*
- *Er worden bij de aanvraag loonfiches voorgelegd van de referentiepersoon voor de periode juli 2021 tot en met februari 2022 van de firma A. M. (...) SR. Na opzoeking in het KBO blijkt dat het een huisartsenpraktijk van de referentiepersoon zelf betreft waarvan hij sedert 11/08/2020 zaakvoerder is. Hiermee wordt dus reeds aangetoond dat de referentiepersoon tijdens de periode juli 2021 tot februari 2022 opnieuw reeds in België verbleef.*
- *Betrokkene legt een paspoort voor met een visum -D afgeleverd door Duitsland en geldig van 15/11/2021 tot 16/12/2021. Hierop staat te lezen dat het een visum gezinshereniging betreft met vrijstelling met Belgische volwassen zoon. Zij is op 17/11/2021 Schengen binnengekomen via Dusseldorf. Op 10/03/2022 doet betrokkene een aanvraag gezinshereniging met zijn zoon in België.*
- *Betrokkene legt een verblijfskaart voor van Duitsland, afgeleverd op 13/01/2022 en geldig tot 12/01/2027, bekomen in toepassing van artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG als EU-familielid.*

Uit de voorgelegde documenten en uit de historiek van de dossiers van betrokkene en de referentiepersoon kan enkel afgeleid worden dat betrokkene mogelijks effectief in Duitsland heeft verbleven van 17/11/2021 (binnenkomst Duitsland) tot 10/03/2022 (aanvraag gezinshereniging in België). Dit kan echter geen samenwoning geweest zijn met de referentiepersoon want in deze periode was hij aan het werk in zijn huisartsenpraktijk, aangetoond via de voorgelegde loonfiches. Bovendien is het niet duidelijk in welke hoedanigheid en voor hoelang de referentiepersoon zich zou hebben gevestigd in Duitsland.

Op de bijlage 19 ter staat vermeld dat betrokkenen een document zou hebben voorgelegd met betrekking tot de gezinssamenstelling van de referentiepersoon in Duitsland, maar dat blijkt een vergissing te zijn van de gemeente. Dergelijk bewijsstuk is niet toegevoegd bij de aanvraag.

Afsluitend kan gesteld worden dat het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon niet is aangetoond. Betrokkene kan zich bijgevolg niet beroepen op artikel 40 bis van de wet van 15.12.1980.”

3.2.4. De verzoeker betoogt dat de gemachtigde uit de voorgelegde documenten verkeerde conclusies heeft getrokken. Met name zou de referentiepersoon geen huisarts, maar een spoedarts zijn, hetgeen echter onder dezelfde Nacebel-code wordt vermeld. De verzoeker licht verder toe dat de referentiepersoon een managementvennootschap heeft, die rechtstreeks factureert aan de instelling waar de referentiepersoon als arts werkt en waarbij deze vennootschap vervolgens een loon aan de referentiepersoon uitbetaalt. De verzoeker merkt tevens op dat de referentiepersoon werkzaam is geweest in de regio Aarlen en Brussel, wat maar op een afstand van een uur van zijn woonplaats in Duitsland was.

De verzoeker beperkt zich echter tot loutere beweringen. Hij brengt geen enkel begin van bewijs bij dat de referentiepersoon geen huisarts, maar een spoedarts is, noch dat deze niet in Dilbeek (waar de vennootschap zelf gevestigd is) werkzaam was, maar in de regio Aarlen en Brussel. De verzoeker toont ook niet aan dat de beweerde verblijfplaats van de referentiepersoon in Duitsland (de Raad neemt aan dat de verzoeker doelt op Alsdorf waar de verzoeker zelf woonde) maar op een afstand van een uur rijden van zijn werk te Brussel of te Aarlen gelegen was. Het is op zich reeds ongeloofwaardig dat men op een uur rijden vanuit Brussel met de wagen in Duitsland kan staan. Wat er ook van zij, en of de referentiepersoon nu huisarts dan wel spoedarts is, erkent de verzoeker wel dat het om dezelfde Nacebel-code gaat, nl. de huisartsenpraktijken. Aangezien de verzoeker geen enkel gegeven had meegedeeld omtrent de werkzaamheden van de referentiepersoon, is het ook niet onredelijk dat de verweerder er in die omstandigheden vanuit gaat dat de referentiepersoon een huisartsenpraktijk heeft. De verzoeker bevestigt bovendien dat de referentiepersoon in de desbetreffende periode in België werkzaam was, en niet in Duitsland. De voorgelegde loonfiches werden aan de referentiepersoon bovendien toegestuurd op een adres te Anderlecht (loonfiches juli tot en met december 2021) en op het adres van de vestigingsplaats te Dilbeek (loonfiches januari en februari 2022). Gelet op de gegevens die

de verzoeker in het kader van zijn aanvraag heeft voorgelegd, is het dan ook niet aangetoond dat de verweerder er niet op redelijke en correcte wijze vanuit gaat dat de referentiepersoon vanaf juli 2021 in België verbleef.

Nog los de vraag of de gemachtigde op basis van de door de verzoeker voorgelegde stukken op goede gronden tot de vaststelling kon komen dat de referentiepersoon (als huisarts) in België werkte en er dus in het gastland geen sprake was van een gezinsleven met de referentiepersoon die pas in november 2021 naar Duitsland kwam (cf. tweede voorwaarde), wordt erop gewezen dat in de bestreden beslissing ook als volgt wordt gemotiveerd: *“Bovendien is het niet duidelijk in welke hoedanigheid en voor hoelang de referentiepersoon zich zou hebben gevestigd in Duitsland.”* Deze vaststelling slaat duidelijk op de in de bestreden beslissing en hierboven geschetste eerste voorwaarden, met name dat de Belg in een andere EU-lidstaat (het gastland) een verblijf heeft gehad in de zin van artikel 7, lid 1, of artikel 16, lid 1, van de Burgerschapsrichtlijn (dit is een verblijf van meer dan drie maanden als werknemer/werkzoekende/zelfstandige, als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, of als student dan wel een ononderbroken verblijf van vijf jaar op het grondgebied van een andere lidstaat in het kader van een duurzaam verblijfsrecht).

De verzoeker betoogt dat de verweerder aan de hand van het rijksregister weet dat de referentiepersoon niet gedomicilieerd was in het Rijk.

Dit wordt in de bestreden beslissing ook uitdrukkelijk erkend:

“De volgende zaken zijn alvast in het dossier terug te vinden:

- *De referentiepersoon staat in het rijksregister afgevoerd naar het buitenland dd. 01/10/2019 en staat terug ingeschreven te Dilbeek op 03/03/2022.”*

In tegenstelling tot wat de verzoeker lijkt voor te houden, kan uit het gegeven dat uit het rijksregister blijkt dat de referentiepersoon staat afgevoerd naar het buitenland nog niet *ipso facto* worden afgeleid dat de referentiepersoon in Duitsland verbleef in de zin van artikel 7, lid 1, of artikel 16, lid 1, van de Burgerschapsrichtlijn (zie eerste voorwaarde).

In dit verband verwijst de verzoeker ook naar de bij de aanvraag voorgelegde verblijfskaart afgeleverd door Duitsland.

In de bestreden beslissing wordt hierover als volgt gemotiveerd:

“De volgende zaken zijn alvast in het dossier terug te vinden:

(...)

- *Betrokkene legt een paspoort voor met een visum -D afgeleverd door Duitsland en geldig van 15/11/2021 tot 16/12/2021. Hierop staat te lezen dat het een visum gezinshereniging betreft met vrijstelling met Belgische volwassen zoon. Zij is op 17/11/2021 Schengen binnengekomen via Dusseldorf. Op 10/03/2022 doet betrokkene een aanvraag gezinshereniging met zijn zoon in België.*
- *Betrokkene legt een verblijfskaart voor van Duitsland, afgeleverd op 13/01/2022 en geldig tot 12/01/2027, bekomen in toepassing van artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG als EU-familielid.*

(...)

Uit de voorgelegde documenten en uit de historiek van de dossiers van betrokkene en de referentiepersoon kan enkel afgeleid worden dat betrokkene mogelijks effectief in Duitsland heeft verbleven van 17/11/2021 (binnenkomst Duitsland) tot 10/03/2022 (aanvraag gezinshereniging in België). Dit kan echter geen samenwoning geweest zijn met de referentiepersoon want in deze periode was hij aan het werk in zijn huisartsenpraktijk, aangetoond via de voorgelegde loonfiches. Bovendien is het niet duidelijk in welke hoedanigheid en voor hoelang de referentiepersoon zich zou hebben gevestigd in Duitsland.”

De verzoeker leest hierin dat de gemachtigde twijfelt aan de door hem voorgelegde verblijfskaart afgeleverd in Duitsland.

De verzoeker betoogt dat met het woord ‘mogelijks’ wordt bedoeld dat hij valse verblijfskaarten heeft voorgelegd dan wel dat de Duitse overheden verblijfskaarten afleveren aan niet in Duitsland residerende vreemdelingen en dus in strijd met de Burgerschapsrichtlijn verblijfsrecht toekent zonder meer.

De verzoeker gaat uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing kan helemaal niet worden gelezen dat hij valse Duitse verblijfskaarten heeft voorgelegd of dat de gemachtigde de Duitse overheden ervan verdenkt verblijfskaarten in strijd met de Burgerschapsrichtlijn af te geven.

De verweerder tracht evenwel uit de voorgelegde stukken af te leiden wanneer de verzoeker zelf daadwerkelijk in Duitsland heeft verbleven. Hij stelt vast dat de verzoeker op 17 november 2021 Duitsland binnenkwam en dat hij op 10 maart 2022 een aanvraag gezinshereniging in België heeft ingediend. In de tijdsspanne tussen deze twee data verbleef de verzoeker 'mogelijks' in Duitsland. Dit betekent dat de gemachtigde niet uitsluit dat de verzoeker bijvoorbeeld al voor 10 maart 2022 naar België kwam, doch aan de andere kant wordt evenmin uitgesloten dat de verzoeker zelf tot vlak voor zijn verblijfsaanvraag in België, daadwerkelijk in Duitsland heeft verbleven. De verzoeker gaat echter voorbij aan de determinerende redenen waarom zijn verblijf in Duitsland, op basis van een D-visum en een verblijfskaart op grond van artikel 10 van de Burgerschapsrichtlijn, niet voldoende wordt geacht. Deze redenen zijn er met name in gelegen dat het mogelijke verblijf van de verzoeker in Duitsland geen samenwoning met de referentiepersoon betrof (hetgeen de verzoeker thans niet weerlegt) en dat het niet duidelijk is in welke hoedanigheid en voor hoelang de referentiepersoon zich zou hebben gevestigd in Duitsland.

De verzoeker betoogt dat de verweerder, wanneer hij zou twijfelen aan hoe de situatie precies in elkaar zit, hem of de Duitse Staat had kunnen contacteren.

De bewijslast rust ingevolge artikel 40ter, § 1 *iuncto* artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet echter op de aanvrager. Het kwam dus aan de verzoeker toe om de nodige relevante bewijsgegevens naar voor te brengen, waaruit blijkt dat aan de hierboven geschetste verblijfsvoorwaarden is voldaan. Er rust op de verweerder geen algemene verplichting om de verzoeker of de Duitse staat uit te nodigen om nadere toelichtingen te geven of om de ontbrekende bewijsstukken bij te brengen.

Het staat de verzoeker vrij om een nieuwe aanvraag in te dienen indien hij meent dat hij een aantal zaken kan verduidelijken of op overtuigendere wijze kan onderbouwen.

De verzoeker voert verder aan dat elkeen kan inzien dat hij en de referentiepersoon in Duitsland hebben verbleven en dat hij via gezinshereniging naar Duitsland is gekomen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat niet wordt betwist dat de verzoeker via gezinshereniging naar Duitsland is gekomen. Zo staat in de bestreden beslissing onder meer het volgende te lezen:

“Betrokkene legt een paspoort voor met een visum -D afgeleverd door Duitsland en geldig van 15/11/2021 tot 16/12/2021. Hierop staat te lezen dat het een visum gezinshereniging betreft met vrijstelling met Belgische volwassen zoon. Zij is op 17/11/2021 Schengen binnengekomen via Dusseldorf”.

Echter mag de verzoeker niet uit het oog verliezen dat hij ingevolge zijn verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 40ter, § 1 *iuncto* artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet niet louter dient aan te tonen dat hij en de referentiepersoon in Duitsland hebben verbleven, doch wel dat de referentiepersoon in Duitsland verbleef in de zin van artikel 7, lid 1, of artikel 16, lid 1, van de Burgerschapsrichtlijn.

De verzoeker betoogt nog dat de verweerder bijkomend stelt dat hij volgens het arrest *O. en B.* zou moeten aantonen dat de referentiepersoon met hem heeft samengewoond in Duitsland of het gezinsleven heeft bestendigd. Volgens de verzoeker gaat de verweerder te ver waar hij vereist dat hij moet aantonen dat hij zijn gezinsleven heeft bestendigd in het gastland Duitsland, terwijl voornoemd arrest volgens de verzoeker zegt dat de voorwaarden niet strenger mogen zijn dan deze die gelden voor aanvragen gezinshereniging die worden ingediend in het land van herkomst (derde land). De verzoeker meent dat de voorwaarde dat men een gezinsleven heeft bestendigd niet in de wet, noch in de rechtspraak kan worden teruggevonden en dat deze door de verweerder wordt toegevoegd.

De verzoeker kan niet worden bijgetreden. Hij gaat immers zelf voorbij aan het *dictum* uit het voornoemd arrest *O. en B.*, dat hij citeert:

“Artikel 21, lid 1, VWEU moet in die zin worden uitgelegd dat in een situatie waarin een burger van de Unie met een derdelander een gezinsleven heeft opgebouwd of bestendigd tijdens een daadwerkelijk verblijf krachtens en onder eerbiediging van de in artikel 7, leden 1 en 2, of artikel 16, leden 1 en 2, van richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG, genoemde voorwaarden, in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, deze richtlijn naar analogie toepassing vindt wanneer die burger van de Unie met het betrokken familielid terugkeert naar zijn lidstaat van oorsprong. Bijgevolg mogen de voorwaarden voor toekenning van een afgeleid verblijfsrecht aan de derdelander die familielid van deze burger van de Unie is, in de lidstaat van oorsprong van die burger in beginsel niet strenger zijn dan die welke in die richtlijn zijn gesteld voor de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht aan een derdelander die familielid is van een burger van de Unie die zijn recht van vrij verkeer en verblijf heeft uitgeoefend door zich te vestigen in een andere lidstaat dan die van zijn nationaliteit.” (eigen onderlijning).

Bovendien wijst de Raad nog op de volgende overwegingen uit het arrest *Altiner en Ravn*:

“31. Aangezien de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht krachtens artikel 21, lid 1, VWEU ertoe strekt de betrokken burger van de Unie in staat te stellen het gezinsleven dat hij in het gastland heeft opgebouwd of bestendigd met zijn familielid dat derdelander is, voort te zetten in de lidstaat waarvan hij de nationaliteit bezit, hebben de bevoegde autoriteiten van de lidstaat waarvan de burger van de Unie de nationaliteit bezit het recht om, alvorens een dergelijk verblijfsrecht toe te kennen, te controleren of dat gezinsleven van de burger van de Unie en de derdelander die lid is van zijn familie, niet was onderbroken voordat de derdelander is binnengekomen in de lidstaat waarvan de betrokken burger van de Unie de nationaliteit bezit.

*32. In het kader van dit onderzoek kan de betreffende lidstaat rekening houden met het feit dat de derdelander die familielid is van een onderdaan van deze lidstaat, is binnengekomen op zijn grondgebied lang nadat die onderdaan was teruggekeerd naar dat grondgebied.” (HvJ 27 juni 2018, C-230/17, *Altiner en Ravn*) (eigen onderlijning).*

Hieruit blijkt dat de verweerder geen voorwaarde heeft toegevoegd die niet reeds volgt uit de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, met name dat de verzoeker moet aantonen dat hij met zijn zoon een gezinsleven heeft bestendigd tijdens een daadwerkelijk verblijf krachtens en onder de eerbiediging van de in artikel 7, leden 1 en 2, of artikel 16, leden 1 en 2, van de Burgerschapsrichtlijn genoemde voorwaarden.

Verzoekers bewering, dat de echtgenote van de verzoeker de dubbele nationaliteit heeft (Belgisch – Duits), doet hieraan geen afbreuk. De referentiepersoon is immers verzoekers Belgische zoon, en niet zijn schoondochter. Bovendien blijkt uit de samenlezing van een aantal stukken van het administratief dossier dat verzoekers schoondochter, de Duitse K. S., in de periode juli 2021 – februari 2022 eveneens werkzaam was in de vennootschap van de referentiepersoon, dit als administratief medewerker.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet of van artikel 21 van het VWEU wordt niet aangetoond.

Waar de verzoeker de schending aanvoert van artikel 20 van het VWEU, stelt de Raad vast dat de verzoeker in zijn betoog nergens concreet toelicht hoe de bestreden beslissing deze bepaling zou schenden. De verzoeker lijkt zich eerder te beroepen op een schending van artikel 21 van het VWEU, die hierboven ongegrond werd bevonden. De aangevoerde schending van artikel 20 van het VWEU is dan ook niet-ontvankelijk.

3.3. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE